

CUVÂNT ÎNAINTE

Concentrarea și extinderea luminii divine și importanța imensă a adevărilor în Noul Testament.

Mă apropiu cu un fel de teamă de cercetarea Scripturilor care se referă la Noul Testament, oricât de mare ar fi binecuvântarea care ar însoți această lucrare. Concentrarea și în același timp plinătatea luminii divine în acest dar prețios al lui Dumnezeu, bogăția imensă de adevăruri cuprinse în el; varietatea infinită de aspecte și de aplicații potrivite ale unui singur pasaj și ale raporturilor lui cu întregul cerc al adevărilor divine; însemnătatea imensă a acestor adevăruri, văzute fie în ele însele, fie cu privire la gloria lui Dumnezeu, fie în legătură cu nevoile omului; în sfârșit, felul în care ele Îl revelează pe Dumnezeu și răspund acestor nevoi, toate aceste considerații, pe care eu nu le pot exprima decât imperfect, ar face ca orice persoană smerită să dea înapoi în fața pretenției de a prezenta o perspectivă reală și – chiar și numai în principiu – corespunzătoare intenției Duhului Sfânt în cărțile Noului Testament. Și cu cât este revelat mai mult adevărul însuși, cu atât strălucește mai mult adevărata lumină; cu cât omul simte mai mult incapacitatea lui de a vorbi despre adevăr, se teme mai mult să nu întunece ceea ce este perfect... Tot așa, cu cât adevărul cu care avem a

face este mai curat (și aici este adevărul însuși), cu atât este mai dificil să ne ocupăm de el și să-l prezentăm altora, fără să-i alterăm în vreun fel curăția; și cu atât devine mai păgubitoare această alterare. Când medităm la un pasaj sau altul, putem comunica, pentru binele altora, măsura de lumină care ni s-a dat. Dar dacă îți propui să dai o idee cu privire la ansamblul Noului Testament, atunci se descoperă înaintea minții toată perfecțiunea adevărului însuși și universalitatea intenției lui Dumnezeu în revelația pe care ne-a făcut-o; și tremuri la gândul de a încerca să dai o idee adevărată și generală, dacă ea nu este completă, lucru pe care desigur nici un creștin n-ar pretinde că-l face.

În Vechiul Testament Dumnezeu a vorbit, dar în Noul Testament S-a manifestat pe Sine Însuși

Pentru unele persoane, Vechiul Testament ar putea să pară mai dificil decât Noul Testament, și, în ceea ce privește interpretarea unor pasaje izolate, ar putea fi așa; dar, deși scriitorii inspirați ai Vechiului Testament descoperă gândurile lui Dumnezeu așa cum le-au fost comunicate de El (și poți să admiri înțelepciunea care se desfășoară în această parte din Scriptură), Dumnezeu Însuși rămânea ascuns dincolo de perdea. Poți să nu înțelegi sensul unei expresii sau să nu-l observi și atunci, fără îndoială, pierzi ceva, pentru că Dumnezeu este Cel care *a vorbit*. Însă în Noul Testament Îl întâlnești pe Dumnezeu *Însuși*, plin de bunătate, smerit, în chip de om, Dumnezeu pe pământ, în Evanghелиi; și învățând cu lumină divină prin comunicările ulterioare ale Duhului Sfânt; *Dumnezeu Însuși* Se manifestă. Dar dacă în Noul Testament El ne dă mai multă lumină pentru a ne conduce și pentru a-L cunoaște pe El Însuși, devine un lucru și mai serios să interpretăm greșit aceste comunicări vii sau să schimbăm prin gândurile noastre proprii ceea ce este adevărul însuși. Trebuie să ne aducem aminte că Hristos este adevărul; El este Cuvântul; Dumnezeu este Cel care vorbește în Persoana Fiului, care este Om adevărat și în același timp Îl descoperă pe Tatăl.

Noul Testament, împlinind și depășind Vechiul Testament, introducând ceea ce este etern și ceresc

Adevărul, lumina, viața eternă, se află în ceea ce ne este descoperit în Noul Testament; interpretarea acestor lucruri poate îmbrăca atâtea aspecte, încât dificultatea practică este mult mai mare. Acest adevăr poate fi privit în valoarea lui reală și esențială; poate fi privit ca manifestarea naturii eterne a lui Dumnezeu; poate fi privit în manifestarea lui în vederea gloriei Fiului; poate fi considerat de asemenea în legăturile și în contrastele lui cu descoperirile limitate ale Vechiului Testament (pe care le împlinește și le eclipsează cu strălucirea lui), cu perioada guvernării pământești a lui Dumnezeu, pe care o pune deoparte pentru a introduce ceea ce este etern și ceresc. În sfârșit, adevărul acesta poate fi privit în legătură cu omul, pentru că „viața era lumina oamenilor“, Dumnezeu binevoind să Se manifeste și să Se glorifice în om, să i Se descopere și să-l formeze ca mijloc de a Se face cunoscut celorlalte făpturi inteligente. La fiecare pasaj din Noul Testament s-ar putea spune ceva cu privire la fiecare din aceste aspecte; pentru că adevărul este unul singur, așa cum este și Dumnezeu; dar El luminează toate lucrurile și le arată adevăratul lor caracter.

Canale ale apei curate și vii

Două lucruri, totuși, mă încurajează: întâi, că avem a face cu un Dumnezeu de o bunătate perfectă, care ne-a dat revelațiile acestea minunate spre folosul nostru; și, în al doilea rând, că, deși izvorul adevărului este infinit și perfect, deși revelațiile acestea decurg din plinătatea adevărului lui Dumnezeu și comunicarea lor este potrivită perfecțiunii Aceluia care ni le-a dat, totuși revelațiile acestea sunt făcute prin instrumente diferite, de o capacitate limitată în ele însele, folosite de Dumnezeu pentru a ne comunica o parte sau alta a adevărului. Această apă curată și vie n-a fost alterată nicidecum; dar în fiecare comunicare, ea a fost limitată prin intenția lui Dumnezeu în instrumentul folosit de El pentru a o da, fiind totuși mereu în legătură cu întregul, potrivit înțelepciunii perfecte a Celui care a comunicat

tot adevărul. Canalul nu este infinit; apa care curge prin el este infinită, dar transmiterea este limitată. Ei au profetizat în parte și noi cunoaștem în parte.

Aspectul și aplicarea adevărului au chiar un caracter deosebit, în funcție de vasul prin care Dumnezeu l-a transmis. Apa vie rămâne în curăția ei desăvârșită, țâșnind din izvor așa cum este; iar fântâna prin care ea este adusă oamenilor își ia forma după înțelepciunea Aceluia care a făcut-o să fie instrumentul Său pentru acel scop. Duhul Sfânt lucrează în om, în vasul pregătit pentru aceasta. Dumnezeu a creat, a format, a adaptat moral și intelectual vasul pentru o slujbă sau alta cu privire la adevăr. El lucrează în vasul acesta, potrivit scopului pentru care l-a rânduit. Hristos era și este adevărul. Ceilalți l-au transmis, fiecare potrivit cu ce i-a fost dat; și această comunicare s-a referit la acele elemente cu care Dumnezeu i-a pus în legătură, prin mintea și inima lor, și potrivit scopului pentru care Duhul Sfânt îi pregătise.

Lăsând în urmă temerile mele, mă îndrept cu încredere spre împlinirea acestei lucrări, inima mea bizuindu-se pe bunătatea desăvârșită a lui Dumnezeu, căruia Îi face plăcere să ne binecuvânteze. Fie ca simțul drept al responsabilității mele să mă păzească de a spune ceva care n-ar fi potrivit cu gândul lui Dumnezeu; și fie ca Domnul Însuși, în harul Său, să binevoiască să mă conducă și să-mi dea ceea ce ar fi o binecuvântare pentru cititor.

Caracterul Noului Testament: prezența lui Dumnezeu Însuși ca Om între oameni

Noul Testament are în mod evident un caracter foarte diferit de cel Vechi, iar ceea ce am spus mai înainte cu privire la acest subiect constituie esența acestei diferențe. Noul Testament tratează despre revelația lui Dumnezeu Însuși și-l prezintă pe om adus în dreptate, în glorie, în prezența lui Dumnezeu. Mai înainte Dumnezeu făcuse promisiuni și adusese la îndeplinire judecăți. El a condus un popor pe pământ; S-a purtat față de celelalte națiuni având în vedere poporul acesta ca centru al

gândurilor Sale pentru pământ. Le-a dat legea Lui și le-a dăruit o lumină crescândă, prin profeți care vesteau venirea din ce în ce mai apropiată a Aceluia care avea să le spună toate lucrurile din partea lui Dumnezeu. Dar prezența lui Dumnezeu Însuși, ca Om în mijlocul oamenilor, a schimbat totul. Omul trebuia să primească drept coroană a binecuvântării și a gloriei, pe Acela a cărui prezență avea să izgonească orice rău, avea să dezvolte și să aducă la perfecțiune orice element al binelui, oferind în același timp un Obiect care să fie centrul tuturor afecțiunilor făcute desăvârșit de fericite prin savurarea acestui Obiect; sau, prin respingerea Lui, sărmana noastră fire avea să se manifeste ca fiind vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, și urma să arate nevoia de o cu totul nouă ordine a lucrurilor, în care fericirea omului și gloria lui Dumnezeu să fie întemeiate pe o creație nouă.

Respingerea lui Dumnezeu de către om, mijlocul împlinirii planurilor Sale eterne pentru o nouă ordine de lucruri

Știm ce s-a petrecut. Cel care era chipul Dumnezeului Celui nevăzut a trebuit să spună, după ce a dovedit o răbdare perfectă: „Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut“ și, mai mult încă: „M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu.“ (Ioan 17.25; 15.24).

Starea aceasta a omului n-a împiedicat totuși pe Dumnezeu să-Și împlinească planurile; dimpotrivă, această stare mizerabilă I-a dat ocazia să le împlinească. Dumnezeu n-avea să-L lepede pe om, atât timp cât omul nu-L lepădase (așa cum în grădina Edenului, omul, conștient de păcat, nefiind în stare să suporte prezența lui Dumnezeu, s-a îndepărtat de El înainte de a fi izgonit din grădină). Dar când omul, de partea lui, a respins în întregime pe Dumnezeu venit în îndurare în mijlocul mizeriei lui, Dumnezeu a fost liber (dacă se poate îndrăzni să vorbești așa, și expresia este corectă din punct de vedere moral), Dumnezeu a fost liber să-Și urmărească planurile eterne. Iar aici Dumnezeu nu Își arată judecata ca în Eden, când omul se îndepărtase deja de El; atunci când omul este în mod evident pierdut și s-a declarat vrăjmaș al lui Dumnezeu, harul suveran

este cel care își urmărește lucrarea de preamărire a gloriei Lui înaintea întregului univers, prin mântuirea sărmanilor păcătoși care L-au respins¹.

Dar pentru ca înțelepciunea perfectă a lui Dumnezeu să se manifeste chiar în amănunte, lucrarea aceasta a harului suveran în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine Însuși trebuia să fie văzută ca având o legătură potrivită cu toate căile Sale anterioare revelate în Vechiul Testament, și lăsând loc cârmuirii Sale asupra lumii.

Cele patru subiecte principale ale Noului Testament

Toate acestea fac ca în afara ideii celei mari care domină totul, să fie în cartea aceasta minunată patru subiecte care se dezvăluie înaintea ochilor credinței. Mai întâi, subiectul cel mare, faptul dominant, este că se arată lumina perfectă: Dumnezeu Însuși Se descoperă.

Dar lumina aceasta este descoperită în dragoste, celălalt nume esențial al lui Dumnezeu. Hristos, care este manifestarea acestei lumini și a acestei iubiri, și care, dacă ar fi fost primit, ar fi fost împlinirea tuturor promisiunilor, Hristos este prezentat omului și îndeosebi Israelului privit în responsabilitatea lui; Hristos este prezentat înaintea lui Israel cu toate dovezile personale, morale și de putere, dovezi care au lăsat poporul acesta fără scuze.

În al doilea rând, El fiind respins, respingerea Sa a devenit mijlocul prin care a fost împlinită mântuirea; și este adusă înaintea noastră noua ordine a lucrurilor: creația cea nouă, omul glorificat, Adunarea participând cu Hristos la gloria cerească.

¹ Vedeți Tit 1.2; 2 Timotei 1.9,10 și comparați cu Proverbe 8.22-31, îndeosebi 30 și 31, apoi Romani 16.25,26 (citiți „scrieri profetice”) și Efeseni 3.5,10; Coloseni 1.26. Sub lege, Dumnezeu nu Se descoperea niciodată și omul nu putea să intre la El. În creștinism, Dumnezeu S-a făcut cunoscut și omul a intrat în prezența Lui. Și aceste lucruri aparțin esenței fiecăreia din cele două perioade. Mai înainte fuseseră promisiuni. Acestea sunt relații caracteristice.

Apoi, în al treilea rând, sunt aduse în lumină relațiile dintre vechea și noua ordine a lucrurilor pe pământ, relații cu privire la lege, la promisiuni, la profeții sau la rânduielile divine de pe pământ; aceasta se face fie prin prezentarea celei noi ca împlinire și punere deoparte a ceea ce este învechit, fie prin constatarea contrastului dintre cele două, fie prin arătarea înțelepciunii perfecte a lui Dumnezeu în toate amănunțele căilor Sale.

În sfârșit, este scoasă în evidență în mod profetic cârmuirea lui Dumnezeu asupra lumii, iar reluarea în viitor a relațiilor lui Dumnezeu cu Israel, fie în judecată fie în binecuvântare, este menționată, pe scurt dar clar, cu ocazia ruperii acestor relații prin respingerea lui Mesia.

Se poate adăuga că omului i s-a dat deplin tot ceea ce îi este necesar ca străin și călător pe pământ până ce Dumnezeu va împlini în putere planurile harului Său. Ieșind, la chemarea lui Dumnezeu, din ceea ce este respins și condamnat, și nefiind încă pus în stăpânirea părții pe care Dumnezeu i-a pregătit-o, omul care a urmat chemarea aceasta are nevoie de călăuzire, de puterea necesară pentru a merge spre ținta chemării sale și de mijloacele prin care să-și poată însuși puterea aceasta. Dumnezeu, chemându-l să urmeze un Stăpân pe care lumea L-a respins, nu l-a lăsat fără să-i dea toată lumina și toate îndrumările necesare pentru a-l călăuzi și a-l încuraja pe cale, nici fără să-i arate izvoarele puterii și cum să aibă parte de ele.

Orice cititor al Bibliei înțelege că aceste subiecte nu sunt tratate fiecare separat și metodic în Noul Testament; dacă ar fi fost așa, ar fi fost înțelese într-un mod mai puțin perfect. Ele se desfășoară înaintea inimilor noastre prin viața și puterea lui Hristos și de asemenea prin viața și puterea de la Duhul Sfânt pe care le-au primit autorii inspirați.

Subiectele variate ale Noului Testament

Evangheliile, în general, Îl aduc pe Hristos înaintea noastră ca lumină și har, nu ca doctrină, ca Dumnezeu Însuși pentru prima dată prezentat oamenilor din lumea aceasta și ca Acela

în care promisiunile făcute lui Israel vor fi împlinite – și deci, în mod deschis ca Persoană divină în care planurile Tatălui vor fi împlinite, evreii fiind văzuți ca dezaprobați în starea lor de atunci.

Apocalipsa arată introducerea cârmuirii lui Dumnezeu în lumea aceasta, în legătură cu răspunderea sub care au pus-o relațiile ei cu un Dumnezeu revelat. Scrierile lui Pavel prezintă primirea și locul omului înaintea lui Dumnezeu prin răscumpărare, creația cea nouă și Adunarea potrivit planurilor lui Dumnezeu, taina lui Dumnezeu. Subiecte diferite legate de acestea se regăsesc totuși peste tot în epistole și fiecare dezvoltare separată a unuia dintre aceste subiecte aruncă lumină asupra celorlalte. La cele spuse se poate adăuga că scrierile lui Ioan tratează în mod deosebit felul în care Se manifestă Dumnezeu și viața divină în Hristos, și apoi în omul adus la viață, cele două manifestări corespunzând, așa cum trebuie, una alteia; scrierile lui Petru vorbesc despre călătoria creștinului, întemeiată pe învierea lui Hristos și despre cârmuirea morală a lumii.

Adevărul strălucind în manifestarea lui Dumnezeu și în aplicarea lui față de om

Dar, repet, atât în Persoana lui Hristos, cât și în comunicările Duhului Sfânt (viața lui Hristos fiind, și într-un fel și în altul, lumina oamenilor), adevărul strălucește în manifestarea vie a lui Dumnezeu și în aplicarea lui vie față de oameni; și potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu, aplicarea lui este legată de evoluția necesar progresivă¹ a adevărului, atunci când este comunicat

¹ Vorbesc aici, bineînțeles, de adevărul descoperit în Noul Testament. Comunicarea lui, prin descoperirea aceasta, a fost din ce în ce mai clară, Duhul Sfânt fiind dat după ce Domnul a fost glorificat. Apostolul putea să spună în legătură cu natura lui Dumnezeu Însuși: „ceea ce este adevărat în El (Hristos) și în voi, pentru că întunericul se duce și lumina adevărată deja strălucește“ (1 Ioan 2.8). El, Hristos, este înțelepciunea lui Dumnezeu. În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El. El S-a sfințit pe Sine Însuși, pentru ca noi să fim sfințiți prin adevăr. Duhul Sfânt a condus pe apostoli în tot adevărul, luând din lucrurile lui Hristos și descoperindu-le. Și toate

omului și adaptat nevoilor deosebite și capacității spirituale a celor către care este adresat.

Fără-ndoială, revelațiile Noului Testament sunt pentru sfinții din toate timpurile, dar ele au fost adresate, istoric vorbind, unor oameni în viață și adaptate condiției lor. Situația aceasta nu slăbește deloc adevărul comunicat care este de la Dumnezeu; și tocmai aceasta spune apostolul Pavel: „Pentru că noi nu stricăm, ca cei mulți, Cuvântul lui Dumnezeu, ci vorbim ca din curăție, ca din Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.”; și apoi: „Nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, ci prin arătarea adevărului recomandându-ne pe noi înșine către orice conștiință omenească, înaintea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 2.17; 4.2). Pavel nu adaugă nimic la vinul acesta curat, nu-l contraface. Ce a primit, curge de la el tot așa de curat cum a primit¹.

lucrurile pe care le are Tatăl sunt ale lui Hristos; de aceea El a spus că Duhul Sfânt va lua din cele ale Lui și le va arăta.

Așa fiind lucrurile, problema unei evoluții continue este exclusă. Există oare ceva mai mult decât „plinătatea Dumnezeirii”, mai mult decât „tot ce are Tatăl”, mai luminos decât „adevărata lumină”? Dar tocmai aceasta s-a revelat. Dacă cineva se gândește la om, ale cărui idei vin din el însuși, așa cum păianjenul își trage firul chiar din sine, s-ar putea vorbi fără îndoială de evoluție; dar dacă este vorba de descoperirea lui Hristos, prin darul luminii adevărate care a și venit, Hristos nu crește. Și, cu siguranță, nu vom găsi nimic bun în afară de „tot ce I-a dat Tatăl”. Iată ce avem prin revelație. Evoluția inerentă a comunicării adevărului către om ține de capacitatea lui de primire (și aici este progres pentru fiecare dintre noi) și de prezentarea lui Hristos, din zilele lui Ioan Botezătorul până la deplina Sa descoperire prin Duhul Sfânt, descoperire care ne este dată în Noul Testament. Nici o tradiție nu poate adăuga ceva la revelația a ceea ce este Hristos. Nici o dezvoltare nu ne poate da nici măcar un singur adevăr nou cu privire la plinătatea lui Hristos, pentru că ea este deplină. De aceea pretențiile pline de mândrie ale omului nu au nici o valoare.

¹ Prezentarea din 1 Corinteni 2 este izbitoare în privința aceasta și de toată însemnătatea pentru zilele noastre. „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc.” (versetul 9); aceasta era starea din Vechiul Testament. „Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său” (versetul 10); aceasta este revelația. „Despre care și vorbim, nu în

Cuvântul lui Dumnezeu; autoritatea și efectul lui

Dar Cuvântul lui Dumnezeu adresat omului are o mai mare autenticitate decât un simplu adevăr abstract; el vine direct de la Dumnezeu. Nu sunt ideile oamenilor cu privire la Dumnezeu, nici raționamentele minții omenești, chiar cu privire la adevăr; nici chiar adevărul așa cum este el în Dumnezeu, supus într-un mod abstract capacității omului pentru a-l înțelege. Dumnezeu este Cel care Se adresează omului, Cel care îi vorbește, Cel care Își comunică gândurile, ca fiind ale Sale. Dacă omul ar trebui să le judece, atunci nu ar mai putea fi vorba de cuvintele lui Dumnezeu, așa cum sunt ele vestite. „Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi (spune apostolul Pavel), l-ați primit nu ca un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu“ (1 Tesaloniceni 2.13).

Efectul produs asupra omului, efect care îl face să recunoască adevărul și autoritatea Cuvântului, a fost adesea confundat cu judecata formată de om cu privire la Cuvânt, ca și cum Cuvântul ar fi un obiect la dispoziția lui. Cuvântul nu poate niciodată să se prezinte în felul acesta. Ar însemna să-i tăgăduiești propria natură; ar fi ca și cum ai spune: „Nu Dumnezeul meu este Cel care vorbește“. Poate Dumnezeu să spună că El nu este Dumnezeu? Dacă nu, atunci El n-ar putea admite ideea precum căreia Cuvântul Său nu are autoritate în sine.

Cuvântul este adaptat naturii omului: viața este lumina *oamenilor*. Sunt multe lucruri care produc un efect potrivit naturii obiectului căruiua i se aplică, fără ca ele să fie judecate de obiectul acela. Așa se întâmplă în orice reacție chimică. Mi se dă un medicament; eu îi experimentez efectul. El are acel efect potrivit naturii mele. În felul acesta sunt convins și de efectul și de puterea medicamentului, fără ca să judec remediul în sine, ca și cum aş avea capacitatea aceasta. Este la fel, prin har, cu

cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul“ (versetul 13); aceasta este comunicarea, inspirația. În al treilea rând: „Ele se judecă spiritual“ (versetul 14); aceasta este primirea. Găsim deci clar prezentate revelația, mărturia inspirată și primirea acestor lucruri numai prin harul și puterea Duhului.

revelația lui Hristos, în afară de cazul când reaua voință a omului se împotrivesc acestei descoperiri și o respinge, încât ea ajunge o mireasmă a morții spre moarte. Cuvântul lui Dumnezeu nu este niciodată judecat; ci, când își face efectul, el este acela care „judecă gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Omul îi este supus, nu judecă el Cuvântul.

Condițiile istorice date pentru înțelegerea celor spuse

Când omul, prin har, a primit Cuvântul adevărului, care i se adresează lui ca atare, el este în stare să înțeleagă toate aspectele lui cu ajutorul Duhului Sfânt; și, în cazul acesta, condițiile persoanelor cărora Cuvântul li s-a adresat, istoric, devin un mijloc pentru a înțelege intenția gândului lui Dumnezeu în acea parte din Cuvânt care este luată în considerație. Împrejurările acestea, așa cum am văzut, nu afectează deloc puritatea divină a Cuvântului; dar pentru că Dumnezeu Se adresează oamenilor potrivit stării lor, starea aceasta, așa cum ne este prezentată chiar în Cuvânt, ne ușurează în foarte mare măsură înțelegerea lucrurilor spuse. Dar chiar starea aceasta nu poate fi înțeleasă decât prin Cuvânt și cu ajutorul Duhului Sfânt. Uneori ea este efectul răutății inimii omenești, alteori depinde în parte de dispensațiile lui Dumnezeu.

Lumina Cuvântului care ajunge la oameni în condiția lor

Oricum ar fi, harul se adresează oamenilor potrivit stării lor,¹ potrivit credințioșiei pe care Dumnezeu o are față de

¹ Aceasta înseamnă Dumnezeu venit în har în mijlocul răului - harul adaptat situației în care se găsește omul. El Îl descoperă pe Dumnezeu cum nimic altceva n-o face, dar este adaptat omului oricât de rău ar fi el, așa rău cum este. De aceea, în timp ce dă ceea ce este în totul ceresc și divin, harul face aceasta cu atât mai mult cu cât este adaptat să înfrunte răul aici pe pământ. Acest har, și anume binele în mijlocul răului, deși Îl arată pe Dumnezeu așa cum va fi cunoscut în cer, este, în ceea ce privește lucrarea lui, necunoscut în paradis - fie el paradis pământesc sau ceresc. Îngerii doresc să-l privească de aproape. Și, mai mult, suveranitatea, harul și înțelepciunea reprezintă mai mult decât simpla noțiune de „bine”; toate conduc înspre forma cea mai înaltă a binelui.

promisiunile Sale și în legătură cu căile Sale, pe care le-a arătat. Nu înseamnă că această lumină adevărată ajungând la noi, este umbrată sau micșorată, pentru a se adapta întunericului. Dacă ar fi așa, atunci n-ar mai fi ea însăși, nici n-ar mai fi capabilă să ridice pe om, eliberându-l din starea în care se găsește; însă lumina adevărată este transmisă în așa fel, încât să fie la îndemâna oamenilor și potrivit condiției lor. Este în același timp ceea ce au nevoie oamenii, și ceea ce este vrednic de Dumnezeu: numai Dumnezeu putea să facă lucrarea aceasta.

Acest lucru este în egală măsură adevărat atât cu privire la subiectele despre care vorbește Domnul, cât și la acelea despre care a vorbit Duhul Sfânt prin apostoli. Domnul putea să Se adreseze iudeilor credincioși, dar atașați încă de sistemul iudaic, pentru a face să reiasă care erau intențiile lui Dumnezeu (întotdeauna credincios promisiunilor Sale) cu privire la acest popor; tot așa El putea, fiind înălțat la cer, să comunice prin Duhul Său toate consecințele unirii Bisericii cu El în locurile cerești, dincolo de toate căile lui Dumnezeu pe pământ. Și acelor suflete care se hrăneau cu lucruri lumești contrare acestei înălțimi cerești, și care nu observau în ea lucrurile care i-ar fi putut scăpa de această tendință lumească și carnală - El putea să le arate dovezile răului în care cădeau. Și putea să facă aceasta prin mijloace care puneau sufletele acestea în legătură cu adevărurile eterne ale lui Dumnezeu, într-un mod care, deși elementar, judeca această tendință carnală care există în toate timpurile în cei care nu se ridică la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu.

Duhul de asemenea putea arăta adevărul mai simplu în acele aspecte înalte, proprii acestui adevăr. El se putea opri la caracteristicile esențiale ale firii lui Dumnezeu, pentru a judeca tot ceea ce, sub formele cele mai demne de crezare, pretindea a fi lumină creștină, dar care păcătuia împotriva acestei firi, în lucrurile cele mai simple; și astfel putea să unească sufletele cele mai simple și cele mai puțin maturizate, cu calitățile cele mai înalte ale lui Dumnezeu Însuși, în esența firii Lui.

Înțelegerea adevărului divin și împlinirea lui practică în suflet

Înțelegerea corespunzătoare poziției acestora către care sunt adresate aceste scrieri, înțelegere izvorâtă chiar din Scripturi, este de mare folos, sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru aprofundarea adevărului divin care se găsește în ele; adevăr care este absolut, dar, prin harul lui Dumnezeu, devine adevăr aplicat, adevăr practic, realizat în suflet prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în suflet și îl păzește cu ajutorul acestui adevăr de tendința carnală a inimii, de a cădea în aceste greșeli care au dat ocazia Scripturilor să vorbească despre ele; adevăr care coboară până la noi, oricare ar fi starea noastră, nu prin alterarea propriului său caracter pentru a se acomoda nouă, nici îmbrăcând o formă după starea noastră, deși se potrivește ei; ci coboară până la noi pentru a ne ridica până la izvorul de unde a coborât el și de care nu se desparte niciodată (pentru că adevărul comunicat nouă este totdeauna adevărul în Dumnezeu și în Hristos), ca să ne ridice din punct de vedere moral până la înălțimea naturii divine – „ceea ce este adevărat în El și în voi, pentru că întunericul se duce și lumina adevărată deja strălucește“ (1 Ioan 2.8). Este efectul intervenției lui Hristos, cu care noi suntem uniți prin Duhul Sfânt și care este una cu Dumnezeu Tatăl.

Hristos, centrul planurilor lui Dumnezeu

Același adevăr al adaptării comunicărilor lui Dumnezeu la poziția celor care le-au primit, istoric, ne introduce în cunoașterea tuturor gândurilor lui Dumnezeu; pentru că, în aceste gânduri, El Se descoperă în autoritatea Sa, în înțelepciunea și în suveranitatea Sa, așa cum Se face cunoscut în natura Sa prin descoperirea Sa în Hristos. Hristos este centrul gândurilor Sale, iar orice familie în ceruri și pe pământ este supusă Tatălui Domnului nostru Isus Hristos. Îngeri, stăpâniri, puteri, evrei, națiuni, tot ce se poate numi, toate vor fi puse sub autoritatea Lui (Biserica fiind unită cu El în glorie). Iar gândurile lui Dumnezeu cu privire la noi sunt revelate în Cuvântul Său; și, cu toate că

Dumnezeu nu ne vorbește pentru a ne satisface curiozitatea, sunt multe subiecte, în afara mântuirii propriu-zise, în legătură cu supremația aceasta a lui Hristos și cu ceea ce Dumnezeu ne prezintă pentru învățătura noastră, și anume dezvoltarea acestei supremații în căile Sale aici jos pe pământ.

Noul Testament arătând armonia căilor lui Dumnezeu

Astfel, deși intențiile lui Dumnezeu cu privire la iudei sunt evident dezvoltate mai pe larg în Vechiul Testament, totuși legătura istoriei lor cu subiectele Noului Testament, tranziția istorică de la economia de altădată la cea nouă, împăcarea promisiunilor făcute evreilor cu universalitatea economiei evanghelice, toate subiectele acestea trebuie neapărat să-și găsească un loc în Noul Testament, pentru ca noi să putem cunoaște căile lui Dumnezeu. Spun căile lui Dumnezeu, pentru că nu trebuie să ne gândim numai la evrei; Dumnezeu este Cel care lucrează și care Se face cunoscut în căile Sale.

Astfel, deși în Noul Testament se dezvăluie lumina deplină, găsim acolo și lucruri adresate iudeilor, și ucenicilor care făcuseră parte din poporul acesta, și care arată căile lui Dumnezeu cu privire la ei. Fără aceste revelații, și dacă ele nu s-ar fi referit la poziția acestui popor, n-ar fi fost armonie în căile lui Dumnezeu; cel puțin această armonie ne-ar fi fost ascunsă și n-ar fi existat din punct de vedere moral. Aceste observații se referă la doctrină, la istorie (adică la prezentarea lui Mesia), la profeția care arată credințioșia lui Dumnezeu, și la judecățile asupra acestui popor.

Dumnezeu Însuși cunoscut și glorificat

Pentru ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu - Dumnezeul care a binevoit să intervină în treburile lumii acesteia - simpla lumină nu este de ajuns. El trebuie să fie cunoscut nu numai așa cum este El în natura Lui, deși acest lucru este esențial și principal, dar și așa cum S-a revelat El Însuși în toate căile Sale. Să-L cunoști în detaliile acelea din care inimile noastre mici și strâmte pot să înțeleagă dragostea Sa plină de credințioșie,

răbdătoare, binevoitoare. Să-L cunoști în acele căi care dezvoltă ideea abstractă a înțelepciunii Sale, în așa fel încât s-o faci accesibilă inteligenței noastre limitate, care poate regăsi această înțelepciune în lucruri care au fost împlinite printre oameni – deși cu totul mai presus și dincolo de toate previziunile lor, dar care au fost făcute cunoscut de Dumnezeu, în așa fel încât să știm că sunt de la El. Mai presus de toate, Dumnezeu a binevoit să fie în legătură într-un mod special cu omul, în toate lucrurile acestea: privilegiu minunat pentru slaba Sa făptură! Filozofia – nebună, mărginită și chiar cu totul absurdă în raționamentele ei – vrea să spună că lumea este prea mică pentru ca Dumnezeu să arate interes față de o ființă neputincioasă ca omul, care este doar un punct firav într-un univers imens. Nebunie demnă de dispreț! Ca și cum dimensiunea materială a unui teatru ar fi măsura manifestărilor morale care se desfășoară în el și a luptelor de principii care se dau. Ce se petrece în lumea aceasta este spectacolul care dezvăluie în fața tuturor ființelor inteligente din univers, căile, caracterul și voia lui Dumnezeu. Partea noastră este să primim, prin har, înțelegere și putere pentru a ne bucura de ele și pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în noi; nu numai prin noi – ceea ce va fi adevărat cu toate lucrurile – ci în noi. Acesta este privilegiul nostru prin harul care este în Hristos și prin unirea noastră cu El care este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. Cu cât suntem mai mult ca niște copilași ascultători și smeriți, cu atât vom realiza mai mult poziția aceasta glorioasă: într-o zi, vom cunoaște deplin, așa cum am fost cunoscuți pe deplin.

Până atunci, cu cât Hristos este în mod obiectiv partea noastră și ocupația noastră, cu atât Îi vom semăna mai mult în mod subiectiv. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! El a ascuns lucrurile acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-a descoperit pruncilor. Apostolul spune: „Și vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți; însă înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a stăpânitorilor veacului acestuia, care vor fi desființați. Ci vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu care este în taină, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri spre gloria noastră” (1 Corinteni 2.6-7).